

РОЗДІЛ 1

Приватний детектив Олівія Веллс помирала в своєму житті п'ять разів. Уперше це сталося темної ночі в Канзасі, коли вона була ще дитиною. Все інше відбувалося на операційному столі впродовж багатьох років. П'ять смертей — це, по суті, ніщо. І в свої тридцять вісім років вона вирішила, що може пережити ще кілька. Чи зможе Олівія побити рекорд? Навряд. Вона знайшла у Великій Британії чоловіка, який помирав тридцять два рази. *Тридцять два*. Це дослідження привело її до кролячої нори акторів і актрис, які зустрілися зі своїми творцями на екрані.

Шеллі Вінтерс — двадцять разів. Джуліанна Мур — сімнадцять.

Сігурні Вівер — дванадцять.

Смерть не була великою проблемою ні в реальному, ні в уявному житті.

Помічник Олівії, Езра Тобіас Рафаель III, помер двічі, обидва рази від передозування героїну. Намагався заявити про третю смерть, коли в нього в горлі застрягла кегля для гри в скітл і він упав навколішки, не в змозі дихати. Та Олівія зауважила, що його серце не перестало битися до того, як вона зробила маневр Геймліха. Те, що він *майже* помер, не рахувалося. Ішлося лише про зупинку серця. А коли людину оголошували мертвою? Це давало цій особі серйозний кредит довіри.

Олівія швидко спустилася сходами свого бунгало. Згорнутий килимок затиснула під пахвою. За кілька миль звідси на неї чекав пляж Венеції та ранкова йога. Коли Езра знайшов клас і записав її, вони обоє сміялися — аж такою каліфорнійською була ідея пляжної йоги. Та Олівія з дивним нетерпінням чекала на неї. Їй потрібна була психологічна перерва. Минулий рік виявився нелегким. І її батько, і її чорний лабрадор померли з різницею в кілька місяців. Олівія не знала, чия смерть завдавала найбільшого болю. Це мав бути батько, але, якщо зізнатися чесно, це був її милий лабрадор і компаньйон упродовж дев'яти років. Назвала його Сесілом Готел після того, як працювала там над справою і знайшла цуценя в смітєвому контейнері. Багато людей не розуміють всієї глибини горя від втрати домашнього улюбленця. Зв'язок, роки, друг, який був поряд із тобою в різних життях. А потім його не стало.

У неї задзвонив телефон.

Олівія мала перемикнути його на голосову пошту. Це був її час, її день, але за роки в детективному бізнесі ігнорування дзвінка стало складним рішенням. Вона дістала телефон і перевірила екран.

В'язниця округу Фінні, штат Канзас

Шлунок у неї стиснувся.

Для Олівії дзвінки з в'язниць не були чимось незвичайним, але з Канзасу — вперше. Їй було незручно розмовляти з потенційним клієнтом на тротуарі, тому розвернулася назад у будинок. Боялася дізнатися ім'я абонента по той бік, але водночас добре уявляла, хто це.

— Алло? — сказала Олівія.

Ніхто не відповів. Вона йшла далі.

Олівія і Канзас мали власну історію. І це особливо дивно, адже вона не могла пригадати нічого з часів свого дитинства, проведеного там. Це не мало значення. Канзас був незаперечною частиною її життя. Олівія відчувала себе затаврованою ним — дивним місцем, якого не могла згадати. Хоча її перші спогади були пов'язані з Каліфорнією, всередині завжди залишалось ніби щось незавершене, тяжіння темної, невідомої землі, невідомої історії та спадщини. Щось глибинне, пов'язане з землею, яка нагадувала про її предків, адже про них Олівія знала небагато.

Канзас пов'язував її з незабутими втратами, в яких була болісна привабливість. Неспроможність пригадати щось із цього додавала йому ще більшої таємничості, він став майже міфічним. Життя, про яке Олівія чула, читала, не здавалося їй реальним. Якби не її поранене й полагоджене тіло й не чергова запланована операція, не було б жодних доказів того, що зіткнення автомобіля з потягом колись насправді сталося. Просто історія. Але це було, і це знищило її батька, який на той час був міським коронером. Як жахливо було їхати на місце події, щоб знайти там свою сім'ю. Це те, з чого складаються нічні жахіття. Мати прожила лише тиждень. Іноді Олівія запитувала в себе, чи не стало від цього гірше. Може, було б краще, якби вона померла відразу?

— Тобі пощастило, що ти нічого не пам'ятаєш, донечко, — казав їй батько. — Це благословення.

У сучасному світі Веніс, у Каліфорнії, вона відчинила двері, вимкнула будильник і кинула свій килимок для йоги. У тиші та спокої свого будинку знову привіталася, і цього разу хтось відповів. М'який жіночий голос.

— Олівіє? Це Олівія Веллс?

— Так. Чим можу допомогти?

— Це Бонні. Бонні Рей, — ще одне стискання в шлунку.

Канзас був відомий багато чим. Пилова чаша. Величезні пшеничні та соняшникові поля. «Чарівник країни Оз». Але він також був відомий різними жахливими вбивствами.

Ви, напевно, знаєте про вбивство Трумена Капота і його книжку «Холоднокровне вбивство». І це були навіть не найгірші вбивства в історії Канзасу. Були Криваві Бендери, сім'я, яка володіла готелем і вбивала туристів. А ще були ВТК (Bind, Torture, Kill — зв'язати, катувати, вбити). А тепер з'явилася Бонні Рей-Мерфі та діти Мерфі. Число жертв зросло до трьох, остання подія сталася лише минулого тижня. Головною підозрюваною була мати, жінка, яка телефонувала з в'язниці.

— Моя мама завжди говорить про те, яка ти розумна, коли тебе показують у новинах, — сказала Бонні. — Я бачила сюжет про те, як ти довела невинність тієї жінки, адже всі думали, що це вона вбила того хлопця.

Було легко здогадатися про мотив цього дзвінка. Сестра Бонні була найкращою подругою Олівії, вони всі втрьох разом потрапили в ту автотрощу. Напевно, важко знайти підтримку, коли цілий світ вважає тебе винною у вбивстві власних дітей.

— Ти маєш мені допомогти, — благала Бонні. — Будь ласка. Я не можу дозволити собі заплатити тобі багато, і я не така розумна, як ти. Навіть школу не закінчила.

Вагітна й заміжня в сімнадцять, якщо Олівія не помилялася.

В Олівії була коробка поживклих газетних вирізок про катастрофу, які вона зберігала багато років. Батько ніколи не говорив про це, тож їй доводилося шукати інформацію не лише в нього, а й читати все, що вдавалося знайти, де тільки можна. Мабуть, звідтоді вона почала цікавитися роботою детектива. Розкопування всього, що стосувалося події. Старі архівні й новіші статті, коли хтось із журналістів вирішував написати про це знову. І це було неможливо забути, адже діти Бонні Рей і далі вмирали. Це, як правило, набувало розголосу в новинах.

Олівія не мала особистих спогадів про Бонні, але знала, що була там того дня, і знала, що Бонні та її мати вибралися з-під уламків машини. Бонні було лише чотири чи п'ять років, і собака нарешті знайшов її на сусідньому пшеничному полі.

Олівія глянула на килимок, який кинула на підлогу. Подумала про те, як нетерпляче очікувала пляжної йоги. Згадала, що батько не хотів її повернення до Канзасу. Поважала батькове бажання. Але його вже не стало.

Канзас.

Троє дітей Бонні Рей були мертві. Це кричало про синдром Мюнхгаузена. Люди схильні думати про Мюнхгаузена як про батька, який калічить або отруює дитину, щоб привернути до себе увагу, але й вони також убивали з тих самих причин. Співчуття і гроші. Бонні вдалося уникнути покарання за інших дітей. Доказів було недостатньо, але тепер — третя смерть, це мало особливо жахливий вигляд. Олівії було важко змиритися з убивством безневинних дітей, попри обставини справи. Вбивство трьох малюків просто змусило її мозок повністю відмовитися від цього.

— Це прозвучить жорстко, але я не беруся за справи, в які не вірю, — сказала Олівія. — Не беруся за справи, в яких я від початку не на боці мого клієнта.

Бонні мовчала так довго, що Олівія подумала, можливо, вона відімкнулася. Уявила, як жінка сидить або стоїть біля одного з тюремних телефонів і обережно кладе слухавку назад у підставку. Але потім її голос повернувся, боязкий, тужливий і замислений.

— Ти коли-небудь думала, що ти привид? — запитала вона.

— Привид?

— Так. Ніби ми обоє мали померти того дня. Немає жодної причини, з якої ми б вижили. А ти померла. Я це чула.

Як часто Олівія думала про те, про що сказала Бонні? Що це життя не справжнє? Намагалася не думати про це. Коли думки зверталися туди, перенаправляла їх, думала про щось інше. Вона була в комі? Чи зараз це її коматозний світ? Аварія сталася кілька днів тому? Місяці тому? Роки тому? Вона знала кількох людей, які прокидалися після кількох днів у комі, і вони казали, що прожили там ціле життя, поки були відсутні в цьому світі.

Бонні говорила далі.

— А натомість ми просто продовжуємо життя, якого не повинно бути. Ніби ми зараз у неправильно-му світі. І знаєш, що ще? — вона перейшла на шепіт, й Олівія уявила, як жінка біля телефону стискає слухавку. — Вони нічого не сказали мені. Чи не могла б ти приїхати й просто мені сказати: моя наймолодша дитина ще жива? Її звать Калліопе. Калліопе Ава Мерфі, — шепотіла Бонні. — Ава, на честь моєї мами. Ніхто не скаже мені, жива вона чи мертва. — Вона заплакала, і цей звук був найбільш диким із усього,

що Олівія будь-коли чула. Біль від втрати дітей був справжній, байдуже, зробила вона це чи ні. Олівія уявила, як Бонні благає інформації, а всі ігнорують її, бо, на їхню думку, вона не заслуговує на те, щоб знати.

Ця жінка монстр, сказала собі Олівія. І все-таки... Бажання повернутися до Фінні здавалося збоченням. Але вона завжди глибоко в душі носила думку про те, щоб туди поїхати: чи не згадає щось знайоме?

До цього часу Олівія перенесла загалом двадцять дві операції. Сподівалася, що на цьому все, але потім почався головний біль. Їй сказали, що шанси на виживання після цієї операції не дуже високі. Вона переконувала себе, що під наркозом просто засне й більше не прокинеться. Здавалося, все не так уже й погано. Без операції точно померла б. Канзас — гарний спосіб уникнення смерті ще на деякий час. Спосіб відкласти її та здійснити цей візит перед останньою й остаточною смертю.

— Будь ласка, приїжджай, — прошепотіла Бонні востаннє, силкуючись переконати Олівію. — Я добра людина, гарна мати. Не думаю, що змогла б убити власну дитину. Мені потрібна допомога, а тут ніхто не допомагає. Будь ласка, допоможи мені. Благаю тебе. Як привид привида.